

FRÉDÉRIC **BEIGBEDER**

OONA ÉS
SALINGER

EURÓPA
KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2016

Néhány órával, két üveg fehérborral és egy csomag cigarettával később Jerrynek és Onának kóválygott a feje. Sokan érzik ezt, amikor életükben először lesznek szerelmesek. Az ember olyan jól érzi magát, hogy ki-merül, és egyszer csak elfogja a félelem, hogy nem tud megfelelni: ilyenkor kell elmenni. Oona ismét megszólalt, mutatóját ünnepélyesen a magasba emelve.

– Salinger katona, még soha senkitől nem félttem ennyire. Neked gyilkos fejed van.

– Igazad van: meg foglak fojtani, így legalább sajnálhatlak... és gyötörhetem magam. Szeretem gyötörni magam, ez a kedvenc elfoglaltságom. Az egész gyerekkoromat ezzel töltöttem. Soha semmilyen dicséretet nem kaptam, azt leszámítva, hogy „izmos lábam van”.

– Tényleg izmos lábad van. Kettesben is lehet gyötörödni?

– Hát persze. Isten hozott a Öngyötrők Klubjában.

Oona márványos bőre lüktető szerveket rejtett, vérrrel, epével, savval teli bonyolult vezetékeket, arca mögött izmok, idegek, csontok remegtek; Jerry szerette volna meghámozni, mint egy körtét, hogy láthassa lecsupaszított ereit, elcsúfítani ezt az angyalt, az arcot, amely foglyul ejtette, elmajszolni, mint egy emberi húsból készült rágógumit. Tagadhatatlan, hogy ha Jerry nem az írást választja, a hírhedt sorozatgyilkosok számát szaporíthatta volna. (Voltak egyébként, akik tőle merítették ihletet.)

– Én is szeretem gyötörni magam – mondta Oona, két keze közt forgatva a poharát. – Ha elmész a háborúba, estélyi ruhában fogok gyötörödni. Mélységes komorságba burkolózom, lógatom a fejem, és mindenki odajön hozzám, hogy megvigasztaljon. Üres tekintettel

nézek a semmibe, az orvos szódabikarbónát ír fel. Te kis mocskok, alig várom már, hogy az özvegyed legyek!

Így, holtrészezen felfedezték, hogy mindketten vonzódnak a fekete humorhoz. Akkoriban ez még ismeretlen műfajnak számított: Kurt Cobain és Marilyn Manson (Jerry későbbi olvasói) még meg sem születtek. Oona képes volt rezzenéstelen arccal furcsa dolgokat mondani. Végső soron lehet, hogy igaza volt, amikor színésznő akart lenni.

– Felkavaró beszédet mondok majd a temetéseden – mondta Oona. – Posztumusz kitüntetés fogsz kapni. Engem meg dicsérni fognak az odaadásomért. Szánakozva szorongatják a kezem. Alig várom, hogy a sírod felett zokogjak, Jerry. Utána férjhez megyek egy gazdag brazilhoz, aki az általa biztosított kényelemért cserébe megkapja a fiatalságomat és egy Nobel-díjas lányának szellemi auráját..... (Ez a tíz pont csak fogyatékosan tudja érzékeltetni a mondatot félbeszakító rosszulletet.)

– Micsoda büdös kurva vagy. Jaj, de szeretnék megszabadulni tőled! Minden áldott este egy csodálatos világról álmodom, amelyben te nem létezel. Életem minden egyes pillanata pokol, amióta megismertelek.

– Köszönöm. Éljen a háború!

– Tósztot a háborúra!

Koccintottak, és nem sejtették, hogy gyászos reményeik hamarosan valóra válnak, mégpedig minden várakozásukat felülmúlva. Aztán Oona letette a poharát, úgy szorongatta a két kezével, mintha meg akarná fojtani, és révülten meredt rá, mint aki napok óta nem evett.

– Na jó, most már eléggé becsíptem ahhoz, hogy őszintén beszéljek veled. Na, gyerünk... mondd ki... tudom, hogy mondani akarsz nekem valamit, amit hónapok óta tartogatsz... gyerünk... segíték kihúzni belőled... „I love you Oona”... gyerünk csak, hozzá vagyok szokva... jobban leszel utána... négy szó az egész... I, love, you, Oona.

– Szeretlek, Oona. Az életemnek annyi. Öngyilkosság téged szeretni, Oona. Kész vagyok, földhöz vágta. Soha senki nem volt ennyire boldog és ugyanakkor ennyire szánalmas. Mocskosul nekem találtak ki, Oona. Inkább választottam volna, hogy levágják mindkét lábamat, mint hogy az utamba kerülj.

– Ez aaaaaaaaaz. Jól van... már meg is könnyebbül... hát most figyelj jól ide. Elfogadom a szerelmedet... gondosan megőrzöm... nézz jól a szemembe... én nem tudok szeretni, de abba szívesen beleegyezem, hogy te szeress, csakis te, és mindjárt megmondom, miért: mert mindig ezzel az elragadtatott tekintettel figyelsz, bármit hordok is össze.

– Én is tudnék színészkedni! Rendben, megegyeztünk. Egy nap megírom a XX. század legszebb regényét. Addig is engedd meg, hogy mindent én vegyek a kezembe, kicsi Oona. Könnyű szeretni téged. Ez így van, és kész, nem tudunk változtatni rajta. Tulajdonképpen kötelezővé kéne tenni.

Oona szorosán, kissé túlzott lelkesedéssel hozzám, és lehunyta szemmel megcsókolta. Gondolom, egy profi regényíró itt részletesen kitérne a körülöttük lévő óceánparti tájra, megemlékezve a szélről, a felhőkről, a harmatos pázsitról, de én ezt két okból sem teszem. Először is azért, mert Oona és Jerry nagy ívben tettek a tájra; másodszer meg azért, mert semmit sem lehetett látni belőle, hiszen még mindig nem kelt fel a nap.

– Nahát... Amikor megcsókolsz, ugyanúgy szédülök, mint az Empire State Building liftjében...

– Mert részeg vagy, drágám. Tudod, hogy ha ledobunk egy egypennyst az Empire State Building tetéről, olyan sebességgel esik le, hogy a földre érve már kétszáz kilót nyom, és képes megölni egy járókelőt? Ezt azért nehéz elhinni, nem?

– Jaj, Istenem, szédülök, mindjárt elájulok...

Oonát hirtelen hányinger fogta el, *oh my God!* kiáltást hallatva besietett a házba, kezét a szája előtt tartva

hármásával szedte a lépcsőfokokat, majd az emeleten bezárkózott a fürdőszobába. Örök szabály, hogy első este tilos sört és bort inni a vodkára, de ezt a fiatalok még akkor se feltétlenül tudják, ha ír felmenőik vannak. Jerry romantikusnak aligha nevezhető csuklásokat hallott az emeleti ajtó mögül. Belépett a házba, és egyedül találta magát a földszinten, a sötét szalonban. Végigsimított a könyvespolcon sorakozó francia regényeken, és haragudott magára, amiért elmesélte ezt az idióta egypennys történetet. Menjen, maradjon? Nem tudta, hogyan segíthetne Oonának alkalmatlankodás nélkül. Böfögő hangot hallott: „Apám az Empire State Building!” Oona anyja felébredt, és előjött a hálószobájából, hogy felmenjen a lánya után a fürdőszobába. Hallotta, hogy beszélgetnek.

– Oona? – kiáltott Jerry a lépcső aljáról. – Akarod, hogy megmossam a fogad?

Hosszú-hosszú idő után, miközben a rigók csi-cseregni kezdtek a fákon, Agnes, Oona anyja, lejött hozzá.

– Oona nincs valami jól, azt hiszem, jobb lesz, ha maga most elmegy, nem szeretne ilyen állapotban mutatkozni.

Jerry ismét a csukott ajtó mögött találta magát, és előzőleg csak annyit tudott mondani, hogy „Igazán saj-

nálom. Kérem, adja át neki üdvözetemet, a viszontlátásra”. Mielőtt bezárta volna az ajtót, O’Neill exneje (aki maga is alkoholszagot árasztott) békésen megjegyezte:

– Szó dabikarbónát adtam neki. Tudja, az mindenre jó, fehéríti a fogakat, segíti az emésztést, én még kozmetikai maszkhoz is használom. Oona még gyerek, you know. Eljátssza a nagyvilági nőt, de valójában kisbaba, nagyon kell rá vigyázni. Egyetértünk?

– Tökéletesen egyetértünk, de...

Dadogása közben becsukódott az ajtó.

Mintha az ő hibája volna, hogy Oona csak holtrészen tudja leküzdeni a féltékenységét! Azt hitte, hogy egy ír nő bírja az alkoholt. Oonának sikerült elfeledtetnie vele, hogy még csak tizenhat éves. Jerry észrevette, hogy már nappal van. A New Jersey-i óceánparton nyaranta rövidek az éjszakák; a nap lenyugszik; és néhány pohárral később megint felkel. Ide most egy olyan író, mint Sylvia Plath, beszúrna egy fényérzékeny mondatot, valami efféle: „Az ablakon át beható reggeli nap fényében a növények levelei ragyogó zöldbe öltöztek, és a színes kartonszövettel bevont dívány naiv virágmintái rózsaszínben tündököltek fel.” Szerettem ezeket a pillanatokat, amikor a szövegben megáll az idő, az olvasó fellélegezhet, ihat valamit,

vagy kimehet vécére. Jaj, bárcsak így tudnék írni. De én csak annyit mondanék, hogy az első napsugár mályvaszínben játszott, és baromi szép volt.

Ahogy egyedül sétált a Bradshaw Beach teraszán, a zárva lévő mozi előtt, a sötét hullámok morajában, Jerry arra gondolt, hogy sohasem lesz még egyszer olyan boldog, mint aznap éjszaka. Hányszor jut ki az embernek élete során a tökéletes találkozás? Egyszer. Egyetlenegyszer, ezt önök ugyanolyan jól tudják, mint én.

Jerry a fejét vakarta, és közben többször is kimondta hangosan ugyanazt a kérdést: „Mibe keveredtem, te jószágos Isten?” Mélyen lélegzett, de közben a homlokát ráncolta. Megcsókolni azt a lányt, akit a világon a legtöbbre tartunk, mindenképpen dicsőség, de mi van akkor, ha a lány utána szinte azonnal elhanyagolja magát? Talán azt bizonyítja, hogy Jerry felkavarta. Oonának a szó szoros értelmében összerándult tőle a gyomra. Vagy pedig undorodik tőle, és akkor ettől a naptól kezdve a Jerry Salinger név a hányinger szinonimája lesz. Nem tudta, miben reménykedjen: hogy a lány mindenre emlékezzen, vagy hogy másnapra mindent elfelejtsen. Szerелеmben esni újabb megoldandó problémát jelent. Felhívja, vagy levelet írjon neki? Hogyan láthatná újra, ha nem akarja, hogy a lány levakarha-

tatlan piócának lássa? Hogyan vívhatná ki egy olyan elkényeztetett kamasz lány csodálatát, akinek egész New York a lábai előtt hever? Jerry jóval előbb lépett háborúba, mint a hazája.